

İlyas DOĞAN
Kısa Öykü Yarışması Üçüncüsü.
Rumuz: Dağlankız

HACI BEKTAŞ YOLUNDA

Boz bir yılan koca meşenin dibinde güneşleniyordu. Derisi sonbahar güneşinde altın gibi parlıyordu. Yılan da yaşlıydı, koca meşe de. İkisi de birbirinden şikâyetçi değildi. Meşe her zaman kucak açardı yılanı. Yılan ya dibinde yatarı meşenin ya da dallarında.

Abuzer atını durdurdu. At kan ter içinde kalmıştı. Toprak ne kadar tavında olsa da toprağı işlemek güçtü. Arpa ve saman dolu, kıldan örölmüş yemliğı atın boynuna asınca at keyiften kişnemeye başladı.

Gün öğleyi geçmiş, ortalık iyice ısınmıştı. Ara sıra dağlardan esen serin yel Abuzer'in alınıdaki boncuk boncuk teri kurutuyordu. Karnı iyice acıkmıştı. Fıstık dalına asılı çıkını alıp meşenin gölgesine oturdu. Birden boz yılanla göz göze geldiler. İkisi de birbirinden korktu. Bu son güz güneşi, tadını çıkar, diye mırıldandı yılanı. Bir tas ayran doldurup içti. Serin keçi ayranı yorgunluğunu unutturmuştu. Çıkını açınca köpeğı payını istercesine yanına sokuldu Abuzer'in. Havlamaya başladı. Sesten korkan yılan kuru otların arasından akıp gitti. Ekmeğı ufalayıp yassı bir taşın üzerine koydu. Köpek kuyruğunu sallaya sallaya ekmeğı yemeye başladı. Tüm mahlûkat çok mutluydu.

Abuzer, bazlamadan bir parça koparıp tereyağılı çökeleğe bandırdı. Tadı çok güzeldi. Derken gözleri komşu tarlalara ilişti. Bütün tarlalar çabucak sürölmüş, tohum toprakla buluşmuştu. Oysa Abuzer günlük ancak bir iki evlek sürebiliyordu. Atı, yaşlı ve yorgundu üstelik. Yine de atına bakınca mutluluk kaplıyordu içini. Belki benim de bir gün traktörüm olur, dedi. Belki bir gün... Yemeğini yemeye devam etti.

Azıcık dinlenmek için heybesini toprağı serdi. Toprak, gölgede serindi. Sırtını yılanlı meşeye dayayıp gözlerini dağlara dikti. Bu dağların her karışını avucunun içi gibi bilirdi. Az mı keçi çobanlığı yaptı buralarda?

O, karıncayı bile incitmezdi. Gönlünü bir Horasan erenine kaptırmıştı. Sabırlı ve umutluydu. Herkes birdi onun için. Yılan da, at da, köpek de... “Sofu” derlerdi köyde ona. Sakinliğıyle tüm köylünün beğenisini kazanmıştı. Birisi dara düşse hemen yardımına koşar, hiçbir karşılık da beklemezdi.

Çetin bir kıştan sonra dağlar sümbüllenmeye, tohumlar filizlenmeye başladı. Abuzer, bu bahar kendini daha da mutlu hissetti. Yerinde duramıyor, toprağı şevkle işliyordu. Her

firsatta türküler mırıldanıyordu. Avuçlarken pınarın suyunu, suyun aynasında yüzüne bakıyordu. Onda bir hal vardı. Artık zamanı gelmişti gizlediklerini haykırmaya. Eşine açılacaktı fakat kalbini kırmadan, yüzünü buruşturmadan.

Gün döndü, şimdi orak zamanıdır Anadolu'nun bereketli topraklarında. Bire bin veren bu topraklar hiçbir zaman ihanet etmedi emekçilerine. Bunu biliyordu Abuzer. Nitekim en kurak yıllarda bile ya fıstık mahsul verirdi ya üzüm, ya da ekinler.

Yine koca meşenin dibinde bakarak ela gözlerine Fatma'nın ta derinden ve bu sefer boz yılan yokken ortalıkta Abuzer açıldı bir kabak çiçeği gibi. Fatma şaşkındı. Elde, avuçta yoktu. Nasıl gidilirdi bunca yol, ne ile? Fatma, bir müddet düşündü yüksek dağlara bakarak. Aklını türlü düşünceler kaplamıştı. Abuzer'i kırmak istemiyordu fakat bir yolu olmalıydı Hacı Bektaş'a gitmenin. Kararını verdi ve bileziklerini bozduracaktı. Sonra Mevla'm kerimdir, dedi.

El birliğiyle orağı bitirip harmanı kaldırdılar. Bu yıl ekinler iyi olmuş, ambarları dolmuştu. Samanları da hayvanlarına yeterdi. Abuzer'in ayakları yere basmıyordu artık. Ağustos sıcağında eti cayır cayır yanarken yapacakları uzun yolculuğun hayalini kuruyordu. Mutluydu, eşi onu anlamıştı. Ya tersi olsaydı! Mümkünü yok, Abuzer sağ çıkamazdı ertesi yıla.

Her gece damda yatarken kayan yıldızları sayıyor, bu sonsuzluğun sırrına ermek istiyordu. Bazen rüyasında tren garında eşiyile beklediğini görür, sonra trenin gara giriş düdüğüyle heyecanlanırdı. Her tarafta mahşeri bir kalabalık vardı. Nereye gidiyor bunca insan? diye düşünürdü. Duran trene ikisi biniyor ve yolculukları başlıyordu. Saklıyordu ama biraz da korkuyordu. Derken bir el uzandı kendisine. Uyan, uyan! diyordu Fatma. Rüyası bitti ansızın.

Minibüs köy meydanına gelmiş, korna çalıyordu. Abuzer'le Fatma hızlıca hazırlanıp yola çıktılar. Gün bu gündü nicedir beklenen. Onlar artık Hacı Bektaş yolcusuydular. Yıllardır içini bir alev gibi yakan bu hayal gerçek oluyordu. Kanatları olsa havalanacak ve bir an önce menzile erecekti.

Eşiyile Hacı Bektaş'a gidip geldiler. Üzerlerinden çok ağır bir yük kalkmıştı. Sanki büyük bir borçları varmış da ödemiş gibi hafiflemişlerdi. Gelince beraberinde ufak tefek hediyeler getirmeyi ihmal etmediler. Gelene gidene karınca kararınca bu hediyeleri verdiler. Çocuklar da payına düşeni aldı tabi. Fatma ve Abuzer kendilerini ziyarete gelen misafirlerine gördüklerini, yaşadıklarını büyük bir heyecanla anlatıyor, ziyaretçiler de anlatılanları yaşıyormuş gibi sabırsızlıkla dinliyorlardı. Fatma, Kadıncık Ana'dan ne zaman bahsetse bütün kadınlar daha fazla bilgi almak için üst üste soru sorarlardı. Fatma da dilinin döndüğü

kadar anlatmaya çalışırdı. İşte ben de o günlerde anamla beraber Fatma Teyze'yi ziyarete gittiğimizde Kadıncık Ana'nın ismini ilk defa duymuştum. Ne tesadüftür ki yıllar sonra Kadıncık Ana'nın Anadolu'da bir güneş gibi doğduğunu ve o ulu Horasan erenine yoldaşlık ettiğini anlamış oldum.

Bundandır ki her yıl ağustos ayında cayır cayır yanarken dünya ve çocuklar aldırış etmeden boz yılanlara koca meşelerin altında oturup Abuzer ile Fatma'nın Hacı Bektaş'tan gelmesini beklerler. Onlar artık bilir ki Kadıncık Ana ve erenlerin yeni öyküleri yazılmaya devam etmektedir.

Aradan yıllar geçti. Sevdası bitmedi Abuzer'le Fatma'nın bir Horasan erenine ve Kadıncık Ana'ya. Hacı Bektaş yolunda karıncayı da incitmediler, gönül de yıkmadılar, yılan da öldürmediler.